

Sygn. akt II AKa 447/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SA Dorota Wróblewska

SA Krzysztof Ciemnoczołowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej (...) w G. M. S.

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2020 r.

sprawy

A. K. (1), c. W., ur. (...) w T.

oskarżonej z art. 204 § 2 k.k.; art. 153 § 1 k.k.

P. C., s. S., ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 204 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 30 maja 2019 r., sygn. akt **IV K 249/16**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych:

- A. K. (1) – kwotę 1300 (tysiąc trzysta) złotych,

- P. C. – kwotę 2100 (dwa tysiące sto) złotych,

tytułem opłat za postępowanie odwoławcze oraz obciąża każdego z nich 1/2 wydatków tego postępowania.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 447/19

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3.	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 30.05.2019r. w sprawie IV K 249/16

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione						
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty		
1.		A. K. (1)	Popelnienia przez oskarzonych przypisanych im czynów.	Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego	Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego	
2.		P. C.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione						
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty		
1.	A. K. (1)	Niepopelnienie przez	Jak w uzasadnieniu	Jak w uzasadnieniu		

2.	P. C.	oskarżonych przypisanych im czynów.	wyroku Sądu okręgowego	wyroku Sądu okręgowego	
-----------	--------------	-------------------------------------	------------------------	------------------------	--

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Sąd Okręgowy przeprowadził dowody wskazane w uzasadnieniu swojego wyroku, które częściowo nie są kwestionowane przez skarżących, zaś co do kwestionowanych, wskazanych w apelacji, ich ocena poprzez odniesienie się do zarzutów apelacji zostanie przedstawiona w rubryce 3. niniejszego uzasadnienia.	Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego	Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
--	--

z uprawianiem prostytucji przez pokrzywdzoną;	# zasadny
- kwota równowartości przepadku, orzeczona na sumę 103.300,00 zł, została ustalona wadliwie - w oparciu o wewnętrzną sprzecznie treść zeznań pokrzywdzonej, w sytuacji, gdy zeznania stanowiące uzasadnienie dla tak obliczonej kwoty - wbrew twierdzeniu Sądu a quo - nie były najkorzystniejsze z punktu widzenia sytuacji oskarżonej (zgodnie z przywołaną przez Sąd a quo dyrektywą z art. 5 § 2 k.p.k.), a to w sytuacji, gdy w toku innych zeznań pokrzywdzona wskazała, że miesięcznie zarabiała kilka-kilkanaście tysięcy złotych (tak na s. 76 uzasadnienia wyroku), które to zeznania, jako najbardziej korzystne dla oskarżonej, powinny być wzięte pod rozwagę przy ustalaniu wysokości przepadku korzyści majątkowej (przy jednoczesnym uwzględnieniu, iż przepadkowi podlega jedynie korzyść osiągnięta w związku z popełnieniem przestępstwa, zaś rzekomo nałożone na pokrzywdzoną kary czy inne kwoty dodatkowe nie stanowią korzyści, która została uzyskana w związku z uprawianiem przez pokrzywdzoną prostytucji i nie powinny być brane pod uwagę przy ustalaniu jej wysokości);	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
- ewentualna równowartość korzyści majątkowej, przy uwzględnieniu przepisu art. 45 § 1 in fine k.k., powinna w pierwszej kolejności, podlegać zwrotowi pokrzywdzonemu, nie zaś ulegać przepadkowi na rzecz Skarbu Państwa, które to naruszenie, wobec niezaskarżenia wyroku przez oskarżyciela publicznego w tym zakresie, powinno prowadzić do uchylecia rozstrzygnięcia zawartego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

w pkt III sentencji zaskarżonego wyroku.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a wyrażający się w bezpodstawnym przyjęciu, że pomiędzy oskarżoną A. K. (1) a oskarżonym P. C. (któremu także - analizując materiał dowodowy zgromadzony w sprawie - nie da się przypisać sprawstwa) nawiązało się porozumienie, a oskarżona swoim działaniem i świadomością wypełniała wszystkie znamiona określone w przepisie art. 204 § 2 k.k. oraz wszystkie zachowania, polegające na ułatwianiu uprawiania prostytucji (wskazane w opisie czynu zawartego w pkt I sentencji wyroku), poprzez godzenie się na wszystkie znamiona czynnościowe oraz przejawy aktywności wskazane w opisie czynu przypisanego oskarżonej, co miałyby uzasadniać przypisanie oskarżonej konstrukcji działania „wspólnie i w porozumieniu” z drugim ze współoskarżonych, podczas gdy brak jest podstaw do poczynienia takich ustaleń;

4. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, w szczególności art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., wyrażające się w niepełnej i wybiórczej, a w konsekwencji dowolnej, nie zaś swobodnej, ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, nierespektującej zasady in dubio pro reo i zasady obiektywizmu procesowego, poprzez:

- uznanie za w pełni wiarygodne - dla ustalenia sprawstwa oskarżonej A. K. (1) - zeznań pokrzywdzonej M. K. (1), które to zeznania pozostają wewnątrznie sprzeczne oraz nie są

poparte żadnymi innymi dowodami, w szczególności w zakresie realizacji poszczególnych znamion z art. 204 § 2 k.k., tj. czerpania korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez pokrzywdzoną oraz ewentualnych przejawów ułatwiania pokrzywdzonej uprawiania prostytucji, wskazanych w opisie czynu przypisanego oskarżonej;

- bezpodstawne uznanie za niewiarygodne zeznań świadka K. L. (« który to świadek dysponował wiedzą użyteczną przy rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie'), a to w sytuacji, gdy nie wskazano przyczyn, dla których takiej wiarygodności zeznaniom tego świadka odmówiono, wskazując jedynie, iż zeznania te nie są zbieżne z treścią zeznań pokrzywdzonej;

- bezzasadne zbagatelizowanie treści zeznań świadka W. K. (tak na s. 92 uzasadnienia wyroku), które stoją w opozycji do zeznań pokrzywdzonej (będącej siostrą świadka), w szczególności w zakresie tego, iż świadek nie zaobserwowała negatywnych czy niepokojących zachowań ze strony pokrzywdzonej, jak również dokonaną przez niego ocenę, iż pokrzywdzona wyglądała, jakby była zadowolona z życia;

- bezpodstawne uznanie za wiarygodne zeznań świadka B. M. (partnera pokrzywdzonej), który nie był bezpośrednim świadkiem jakichkolwiek przejawów czerpania korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez pokrzywdzoną oraz ewentualnych przejawów ułatwiania pokrzywdzonej uprawiania prostytucji, wskazanych w opisie czynu przypisanego oskarżonej, zaś wszelką wiedzę w tym zakresie uzyskał od pokrzywdzonej;

III.w zakresie czynu przypisanego oskarżonej w pkt IV sentencji wyroku, wypełniającego znamiona występku z art. 153 § 1 k.k.:

1.bezpodstawne uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej M. K. (1), która zeznała wprost, iż w toku zabiegu dokonywanego przez oskarżonego T. S. krzyczała i wrzeszczała, wyjąc z bólu, czemu stanowczo przeczą zeznania świadka E. Z. (wybiórczo, a przez to i dowolnie, ocenione przez Sąd a quo, poprzez brak odniesienia się w treści uzasadnienia wyroku do tego fragmentu zeznań świadka z rozprawy głównej - tak na s. 106 uzasadnienia wyroku - w zakresie odnoszącym się do tego, iż niemożliwe było, aby w dacie i w godzinie, w której rzekomo dokonywano inkryminowanego zabiegu, krzyki i wrzaski pacjentki nie byłyby słyszane oraz zapamiętanie przez świadka), jak również brak logiki oraz zgodności z zasadami doświadczenia życiowego oceny zeznań pokrzywdzonej (uznanych za wiarygodne), iż chciała ona, aby oskarżona (która de facto groźbą bezprawną miała rzekomo wymusić na pokrzywdzonej przerwanie ciąży) była obecna przy zabiegu jej usuwania (tak na s. 96 uzasadnienia wyroku).

2.dowolna ocena zeznań świadka K. L., wyrażającą się w bezpodstawnym uznaniu zeznań tego świadka za niewiarygodne, a to w sytuacji gdy nie wskazano przyczyn, dla których takiej wiarygodności temu świadkowi odmówiono, wskazując jedynie, iż zeznania te nie są zbieżne z treścią zeznań pokrzywdzonej (a który to świadek wskazał, iż nie doszło z jej strony, jak i ze strony oskarżonej, do

wyartykułowania żadnej groźby pod adresem pokrzywdzonej);

3.niepełna, a przez to dowolna (a nie swobodna), ocenę dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego P. C., z których nie wynika - wbrew twierdzeniom Sądu a quo - iż świadek K. L. miałaby wiedzieć o ciąży, a jedynie to, że: „widocznie wcześniej (w odniesieniu do poprzednich wypadków, a więc nie w odniesieniu do zdarzenia objętego zarzutem pkt IV sentencji wyroku - przyp. aut.) M. K. (1) musiała im mówić, że była w ciąży", co jednoznacznie nie przemawia za tym, iż w tym wypadku pokrzywdzona mówiła o tym świadkowi K. L. oraz oskarżonej;

4.bezpodstawne uznanie za wiarygodne zeznań świadka B. M. (partnera pokrzywdzonej), który nie był bezpośrednim świadkiem okoliczności odnoszących się do czynu opisanego w pkt IV sentencji wyroku, zaś wszelką wiedzę w tym zakresie uzyskał od pokrzywdzonej.

Odnośnie oskarżonego P. C..

Zarzuty obrońcy adw. K. P. (1):

1.naruszenie prawa materialnego w postaci przepisu:

a)art. 204 § 2 k.k., poprzez jego błędne zastosowanie, wyrażające się w ustaleniu oskarżonemu P. C. działań, które nie są objęte ustawowymi znamionami typu czynu zabronionego określonego w przepisie art. 204 § 2 k.k., sprowadzającego się do czerpania korzyści, tj. przypisanie oskarżonemu w ramach ww. kwalifikacji prawnej przejawów ułatwiania pokrzywdzonej uprawiania

prostytacji, wskazanych w opisie czynu przypisanego oskarżonej, co przy wadliwym przyjęciu przez Sąd Okręgowy konstrukcji czynu współkaranego i uznaniu wypełnienia przez oskarżonego przesłanek czynu z art. 204 § 1 k.k. za formę przygotowania do czynu z art. 204 § 2 k.k. stanowi de facto ominięcie zasady płynącej z art. 12 § 2 k.k., zgodnie z którą przygotowanie karane jest tylko wtedy, gdy ustawa tak stanowi;

b)art. 45 § 1 k.k. poprzez jego wadliwe zastosowanie, polegające na bezzasadnym orzeczeniu wobec oskarżonego P. C. przepadku korzyści majątkowej w wysokości 103 300 zł, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w żaden sposób nie daje podstaw do choćby oszacowania rzekomej korzyści majątkowej, którą rzekomo miałby osiągnąć oskarżony P. C.;

2. mający istotne znaczenie dla treści zaskarżonego orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę wydania wyroku, polegający na:

a)błędym ustaleniu, iż organizacją, całego procederu związanego ze świadczeniem przez M. K. (1) usług seksualnych w charakterze prostytutki i wyszukiwaniem dla niej klientów zajmowali się P. C. i A. K. (1), podczas gdy ustalenia te Sąd Okręgowy oparł w zasadzie jedynie na niewiarygodnych zeznaniach M. K. (1);

b)błędym ustaleniu, iż to P. C. umieszczał i opłacał ogłoszenia dotyczące usług seksualnych świadczonych przez M. K. (1);

c)błędym ustaleniu, iż ze zgromadzonych opinii i innych

dokumentów dotyczących ujawnionych urzędów elektronicznych wynika, iż to P. C. podejmował czynności zmierzające do ułatwienia prostytuowania się przez M. K. (1), podczas gdy w rzeczywistości te dowody te wskazywać mogą jedynie na urządzenie, z którego dokonywano tychże czynności, a nie osobę za czyny te odpowiedzialną;

d) błędnym ustaleniu, iż korzyści majątkowe uzyskane przez M. K. (1) z tytułu świadczonych przez nią usług seksualnych przypadły pośrednio P. C., podczas gdy nawet z zeznań M. K. (1) wynika, iż przekazywała ona pieniądze na rzecz A. K. (1) i nie była świadkiem rozliczeń finansowych z P. C.;

e) błędnym przyjęciu zasad służących za podstawę do wyliczenia kwoty mającej stanowić podstawę przepadku na rzecz Skarbu Państwa po stronie oskarżonego P. C., gdyż Sąd Okręgowy w Gdańsku nie wziął pod rozwagę przy tychże ustaleniach kwot uzyskiwanych przez M. K. (1) z uprawiania przez nią nierządu, kwot rzekomo wydatkowanych w związku z uprawianiem przez M. K. (1) nierządu, a przede wszystkim Sąd I instancji oparł swoje ustalenia jedynie na zeznaniach M. K. (1), które w żaden sposób nie mogą zostać uznane za wiarygodne, ponieważ są wewnętrznie sprzeczne i nic znajdują poparcia w pozostałej części materiału dowodowego;

f) błędnym ustaleniu, iż to P. C. opłacał czynsz za najem mieszkania należącego do M. K. (2), podczas gdy Sąd Okręgowy nie przeprowadzając w tym zakresie żadnego innego postępowania dowodowego poza dowodem z dokumentów, zaniechując m.in.

przesłuchania na tę okoliczność świadków, w tym M. K. (2), w zasadzie ustalił tylko, z czyjego rachunku bankowego dokonywane były przelewy; co miało wpływ na nieprawidłowe ustalenie przez Sąd Okręgowy winy

g) błędnym ustaleniu, iż P. C. groził M. K. (1) mężczyzną o pseudonimie (...), podczas gdy nawet M. K. (1) w swoich zeznaniach twierdziła, iż osoba ta nie powoływała się na działanie na rzecz P. C..

3. mające istotne znaczenie dla treści zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci:

a) art. 390 § 2 k.p.k. poprzez zarządzenie opuszczenia przez oskarżonego P. C. sali rozpraw w czasie zeznań M. K. (1), podczas gdy przedmiotowe okoliczności w żaden sposób nie wskazywały na wyjątkowy wypadek, w którym obecność oskarżonego mogłaby krępująco wpływać na świadka, szczególnie przy uwzględnieniu faktu, iż treść zeznań M. K. (1) stanowi kluczowy dowód w niniejszej sprawie;

b) przepisu art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 § k.p.k., polegającej na wybiórczej i dowolnej, a nie swobodnej, ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzez:

i. uznanie za wiarygodne zeznań M. K. (1), podczas gdy zeznania te nie znajdują oparcia w pozostałym materiale dowodowym, a ponadto są wewnętrznie sprzeczne;

ii. uznanie za niewiarygodne zeznań K. L., podczas gdy w zgromadzonym materiale dowodowym poza zeznaniami M. K. (1) nie

sposób znaleźć dowody podważające wiarygodność zeznań K. L.;

iii. uznanie za wiarygodne zeznań świadka B. M., podczas gdy jego przeszłość karna, przejawiająca się również w groźbach kierowanych do innych uczestników niniejszego procesu w związku z niniejszą sprawą, a także bezpośrednie zaangażowanie w związek z M. K. (1) powinno w zdecydowany sposób wpłynąć na ocenę tychże zeznań;

c) zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych psychiatrów na okoliczność zdrowia psychicznego M. K. (1), gdyż jej zachowanie w toku procesu, trauma, na którą się powoływała, a także wskazywanie przez nią bezpodstawnych lęków wobec osoby oskarżonego powinny budzić wątpliwości Sądu Okręgowego w zakresie jej zdrowia, szczególnie zważywszy na kluczowy charakter dowodu z jej zeznań;

4. z daleko idącej ostrożności procesowej - rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, polegająca na niezastosowaniu wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, tym bardziej, iż z uzasadnienia wyroku nie wynikają dysproporcje pomiędzy ustaleniami stanu faktycznego w zakresie oskarżonej A. K. (1) i oskarżonego P. C. na tyle duże, aby za zasadne uznać orzeczenie wobec ww. oskarżonej kary pozbawienia wolności roku i dwóch miesięcy, a wobec oskarżonego P. C. kary dwóch lat.

Zarzuty obrońcy adw. P. R.:

1. naruszenie prawa materialnego w postaci przepisu art.45 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie, polegające na bezzasadnym orzeczeniu wobec oskarżonego P. C. przepadku korzyści majątkowej w wysokości 103 300 zł w sytuacji, w której ustalenie wysokości rzekomej korzyści majątkowej zostało oparte jedynie na wewnętrznie niespójnych zeznaniach M. K. (1);

2. mające istotne znaczenie dla treści zaskarżonego wyroku naruszenie prawa procesowego w postaci art. 390 § 2 k.p.k. poprzez zarządzenie opuszczenia przez oskarżonego P. C. sali rozpraw w czasie zeznań M. K. (1), podczas gdy przedmiotowe okoliczności w żaden sposób nie wskazywały na wyjątkowy wypadek, w którym obecność oskarżonego mogłaby krępująco wpływać na świadka, szczególnie przy uwzględnieniu faktu, iż treść zeznań M. K. (1) stanowi kluczowy dowód w niniejszej sprawie;

3. mające istotne znaczenie dla treści zaskarżonego wyroku niezasadne uznanie za wiarygodne zeznań M. K. (1), podczas gdy są one ze sobą wewnętrznie sprzeczne;

4. mające istotne znaczenie dla treści zaskarżonego wyroku niezasadne uznanie za wiarygodne zeznań B. M. w sytuacji, w której jest osoba emocjonalnie związaną z M. K. (1) i w jego żywotnym interesie jest składanie zeznań dla niej korzystnych, a nadto dopuszczał się gróźb karalnych wobec innych osób zaangażowanych w niniejszą sprawę, co przy uwzględnieniu jego historii karnej powinno w znacznym stopniu ograniczyć pozytywną ocenę poszanowania przez niego prawa;

	<p>5. mający istotne znaczenie dla treści zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym ustaleniu istnienia jakiegokolwiek porozumienia pomiędzy oskarżoną A. K. (1) a oskarżonym P. C. w zakresie objętym stawianym jemu zarzutem.</p> <p>Brak było podstaw do odnoszenia się przez Sąd II instancji do treści pisma oskarżonego P. C. zatytułowanego „Apelacja” (k.3597-3602 akt sprawy). Zgodnie bowiem z treścią art.446 § 1 kpk, w zakresie apelacji wnoszonych od wyroków sądów okręgowych obowiązuje przymus adwokacko – radcowski; oskarżony zatem nie może we własnym imieniu wnieść skutecznie apelacji od takiego orzeczenia. Pisma tego rodzaju podlegają ocenie Sądu II instancji tylko pod względem okoliczności, które Sąd ten musi brać pod uwagę z urzędu, tj.: bezwzględnych przyczyn odwoławczych (art.439 kpk), rażącej niesprawiedliwości wyroku (art.440 kpk), poprawienia błędnej kwalifikacji prawnej przypisanego w wyroku czynu (art.455 kpk) lub dobrodziejstwa cudzego środka odwoławczego (art.435 kpk). Treść pisma oskarżonego nie wskazuje aby istniały podstawy do zastosowania któregokolwiek z wymienionych przepisów.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty obrońcy oskarżonej A. K. (1)</p> <p>II.1.nie ma racji skarżący twierdząc, że doszło do obrazy art.204 § 2 kk. Zarówno bowiem aktem oskarżenia, jak i</p>		

zaskarżonym orzeczeniem objęte zostały zachowania oskarżonej polegające na ułatwianiu M. K. (1) uprawiania nierządu a następnie czerpanie z niego korzyści. Sąd odwoławczy nie podziela poglądu apelującego, że ustalony w sprawie stan faktyczny nie pozwala na powołanie się przez Sąd I instancji na orzeczenia sądów powszechnych w tym zakresie (str.109 uzasadnienia wyroku). Wszak w sposób opisany w przypisanym w pkt I wyroku czynie oskarżona wspólnie i w porozumieniu z drugim sprawcą ułatwiała M. K. (1) uprawianie nierządu a następnie czerpała z tego korzyści. Ułatwianie uprawiania nierządu zatem było zachowaniem uprzednim w stosunku do czerpania z niego korzyści majątkowej. Sąd apelacyjny w niniejszym składzie w pełni aprobuje ugruntowane w orzecznictwie stanowisko, że w sytuacji, gdy sprawca najpierw ułatwia uprawianie prostytucji a następnie czerpie z tego korzyści, zastosowanie ma konstrukcja czynu współukaranego uprzedniego, w której opisane w § 2 art. 204 k.k. działanie "pochłania" zachowanie uprzednie stypizowane w § 1 tego przepisu. Poza wskazanymi przez Sąd okręgowy judykatami, wskazać należy również na wyroki: Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24.05.2004r. w sprawie II AKa 66/04; Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 9.10.2003r. w sprawie II AKa 356/03; Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 29.04.2002r. w sprawie II AKa 330/01; Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 15.12.2001r. w sprawie II AKa 391/01; Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 15.09.1999r. w sprawie II AKa 125/99. Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący, że jeżeli czyn przypisany oskarżonej zakwalifikowano z art.204 § 2 kk to w jego opisie nie może być znamion

art.204 § 1 kk, skoro Sąd ustalił, że oskarżona zarówno ułatwiała M. K. (1) uprawianie prostytucji, jak i czerpała korzyści z tego procederu.

II.2. Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskały również zarzuty skarżącego związane z korzyścią majątkową uzyskaną przez oskarżoną A. K. (1) z prostytucji uprawianej przez M. K. (1), tak co do zasady jak i do wysokości. Nie doszło zatem do obrazy art.45 § 1 kk. Nie ma racji skarżąca kwestionując dokonaną przez Sąd okręgowy ocenę dowodu w postaci zeznań M. K. (1). Sąd ten bowiem dokonał tej oceny w sposób swobodny, zgodny z treścią art.7 kpk, również w odniesieniu do innych dowodów zgromadzonych w sprawie oraz zasad logicznego rozumowania. W polskiej procedurze karnej nie obowiązuje zasada „jeden świadek żaden świadek” a zatem okoliczność, że nie było świadków przekazywania oskarżonej korzyści z nie jest jednoznaczne z tym, że konsekwentne i ocenione w sposób wyżej wskazany zeznania M. K. (1) są niewiarygodne.

Odnosząc się do kwestionowanej przez skarżącego wysokości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżoną na wstępie wskazać należy, że zasada in dubio pro reo określona w przepisie art.5 § 2 kpk, do której odwołuje się skarżący nie oznacza powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonej. Nie można zatem zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art.5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony, a konkretnie obrońcy oskarżonej co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny czy w sprawie doszło do naruszenia zasady in dubio pro

re o istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15.07.2010r. w sprawie II AKa 183/10). Unormowana w przepisie art. 5 § 2 kpk zasada in dubio pro reo nie może stwarzać bowiem pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Jak bowiem wyraźnie wynika z jego brzmienia, reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszelkich starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości. Jest to więc swoista „ostateczność” – „dyrektywa ostatecznego wyjścia”. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Należy również podkreślić, iż wątpliwości, o jakich mowa w art.5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, a nie strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych. W przedmiotowej sprawie Sąd okręgowy poczynił ustalenia faktyczne w sposób niewątpliwy, po dokonanej w sposób swobodny, zgodny z dyrektywami zawartymi w przepisach art.7 kpk i art.410 kpk ocenie

całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, do czego jeszcze Sąd odwoławczy odniesie się w niniejszym uzasadnieniu. Nie ma racji skarżąca, że zeznania pokrzywdzonej nie pozwalają na ustalenie wysokości korzyści majątkowej jaką oskarżona (oraz drugi współsprawca) osiągnęli z nierządu uprawianego przez M. K. (1). Sąd okręgowy na str. 22-23 uzasadnienia wyroku wskazał podstawy poczynionych w tym zakresie ustaleń, które znajdują oparcie w uznanych za wiarygodne zeznaniach M. K. (1). Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do jej zeznań, w których podała, że miesięcznie zarabiała kilka – kilkanaście tysięcy złotych. Podkreślenia bowiem wymaga, że dochód jaki osiągała jedynie w około połowie stanowił jej zarobek (a zatem wskazywane przez nią 10.000 zł. – k.38, 3001v akt sprawy), pozostałą część bowiem oddawała oskarżonym. Ustalenie zatem, że oskarżonym przekazywała około 10.000 zł. miesięcznie znajduje swoje podstawy i czyni zadość postulatowi skarżącego o przyjęcie wersji najkorzystniejszej dla oskarżonej Na marginesie zatem, odnosząc się do podniesionego przez apelującego argumentu in dubio pro reo wskazać należy, że przyjęta kwota korzyści majątkowej ustalona przez Sąd okręgowy jest minimalną jaką mógł przyjąć. A. K. (1) podała bowiem, że przekazywała oskarżonej A. K. (1) 10-20 tys. zł. miesięcznie (k.2668 akt sprawy). Biorąc zaś pod uwagę czas w jakim oskarżeni czerpali korzyści majątkowe z uprawianie przez nią nierządu (blisko 21 miesięcy) łączna kwota korzyści tylko z tego tytułu prawidłowo została określona na 200.000 zł.

Dodając do tego kwotę 6500 zł. za nałożone na pokrzywdzoną kary (str.23 uzasadnienia wyroku) łącznie stanowi to 206.600 zł. a zatem kwota 103.300 zł. jako korzyść osiągnięta z uprawiania nierządu przez M. K. (1) obciąża oskarżoną A. K. (1). Nie ma bowiem racji skarżący twierdząc, że nakładane kary finansowe nie miały związku z uprawianą przez nią prostytucją. Były one bowiem ściśle związane z uprawianym przez nią procederem, z którego korzyści czerpała m.in. oskarżona A. K. (1) i nałożone za: skorzystanie z usług innego taksówkarza celem zawiezienia do klienta i odwiezienia od niego (5.000 zł.), spóźnienie na spotkanie z klientem (1.500 zł.) oraz za niezadowolenie klienta (100 zł.) Jest to zatem niewątpliwie korzyść popełnienia z przypisanego oskarżonej przestępstwa.

Nie ma również racji apelujący twierdząc, że korzyść majątkowa uzyskana przez oskarżonych winna podlegać zwrotowi pokrzywdzonej M. K. (1). Sąd apelacyjny rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z 20.01.2015r. w sprawie IV KK 321/14: „De lege lata, nie da się stwierdzić, że godność osoby uprawiającej prostytucję zostaje bezpośrednio naruszona czynami z art. 204 § 1 i 2 k.k., jak tego wymaga przepis art. 49 § 1 k.p.k., a zatem, przyjmować, że osoba prostytuująca się jest pokrzywdzoną w rozumieniu tego przepisu i (tym samym) art. 45 § 1 in fine k.k.”.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego kwestionującego sprawstwo oskarżonej A. K. (1)

nie może przynieść odwoływanie się do braku zachowanych połączeń telefonicznych między oskarżoną a M. K. (1). Dowody zgromadzone w sprawie i wnikliwie ocenione przez Sąd okręgowy pozwoliły na prawidłowe ustalenie stanu faktycznego a niezachowanie się wiadomości tekstowych związanych z informowaniem oskarżonej przez M. K. (1) o rozpoczęciu i zakończeniu usługi samo w sobie nie może skutecznie tego ustalenia podważyć. Okoliczność, że w toku przeszukania mieszkania zajmowanego przez oskarżoną nie znaleziono pieniędzy przekazywanych jej przez M. K. (1) sama w sobie nie może dyskredytować jej zeznań. Wskazać tu należy, poza zeznaniami M. K. (1), na zeznania świadka B. M., który wiedzę o inkryminowanych zdarzeniach posiadał nie tylko z przekazu M. K. (1), a do których Sąd odwoławczy odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Wskazać tu również należy na zeznania świadka N. S. – wynajmującej mieszkanie przy ul. (...). Mimo, że formalnie to M. K. (1) była najemcą, to jednak oskarżona A. K. (1) wykazywała większą aktywność związaną z podpisaniem umowy interesując się jej szczegółami a nawet nanosiła na nią uwagi. (k.360 akt sprawy). Wskazać również w tym miejscu należy na zeznania świadków W. (wiarygodności tych zeznań skarżący nie kwestionuje), którym pokrzywdzona przekazała informacje dotyczące roli oskarżonej w uprawianym przez nią procederze. Przede wszystkim zwrócić należy uwagę na zeznania świadka M. W. (k.2697-2698 akt sprawy) i R. W. (k.2914v-2915 akt sprawy). Brak jest również podstaw do kwestionowania zeznań M. K. (1) co do wysokości stawek jakie pobierała trudniąc

się nierządem. Poza konsekwencją jej przekazu wskazać należy na potwierdzające je w omawianym zakresie zeznania świadka K. L. (k.982 akt sprawy). Nie bez znaczenia pozostaje, że oskarżonej w zakresie czynu przypisanego w pkt. I zaskarżonego orzeczenia przypisano działanie wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym P. C., do czego Sąd odwoławczy odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Skutku oczekiwanego przez apelującego nie może przynieść wskazywanie na okoliczność ustaloną przez Sąd okręgowy, że świadek K. L. korzystała z laptopów oskarżonej A. K. (1). Nie zwalnia to jednak oskarżonej od odpowiedzialności karnej za przestępstwo za art.204 § 2 kk, skoro dowody zgromadzone w sprawie przekonują o tym, że to ona wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym P. C. a nie świadek K. L. ułatwiała a następnie czerpała korzyści z nierządu uprawianego przez M. K. (1). Tezy, że to K. L. ułatwiała i czerpała korzyść z nierządu uprawianego przez M. K. (1) nie stawia sam skarżący, a podkreślenia wymaga, że na owych komputerach przenośnych znajdowały się zdjęcia pokrzywdzonej w bieliźnie oraz były one wykorzystywane do logowania się do skrzynek poczty elektronicznej wskazywanych jako kontaktowe do ogłoszeń zawierających propozycje świadczenia usług seksualnych. Jeden z adresów poczty elektronicznej został również wykorzystany do korespondencji ze świadkiem N. S., o której była mowa we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia, a która z K. L. nie miał związku. Żaden dowód, w szczególności zeznania świadka K. L. nie dają podstaw do uznania, że

– jak sugeruje obrońca oskarżonej (str.12 apelacji) – to świadek była głównym użytkownikiem komputera zabezpieczonego w mieszkaniu zajmowanym przez oskarżoną. O błędności takiej tezy świadczy również – w ocenie Sądu odwoławczego - okoliczność, że korzystała z niego córka oskarżonej (str.85 uzasadnienia wyroku). Wskazać w tym miejscu godzi się na zeznania świadka B. M., który widział jak oskarżona umieszcza zdjęcia M. K. (1) na portalach towarzyskich (k.2720v akt sprawy). Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść cytowanie opisu czynu przypisanego oskarżonej w pkt. I zaskarżonego orzeczenia i odnoszenie się do zachowań przypisanych oskarżonemu P. C. (str.12-13 apelacji) skoro działali oni w tym zakresie wspólnie i w porozumieniu. Istotą współsprawstwa w ujęciu art.18 kk jest oparte na porozumieniu wspólne działanie osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich określonych przedmiotowych znamion czynu przestępczego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna (w sensie przedmiotowym) realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępczej akcji. Natomiast subiektywnym elementem, a zarazem warunkiem koniecznym współsprawstwa jest porozumienie, oznaczające nie tylko uzgodnienie przez wszystkich współsprawców

woli popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępczej. Porozumienie jest tym czynnikiem podmiotowym, które łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępcze działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa. Dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, aby każda osób działających w porozumieniu, realizowała niejako własnoręcznie znamię czynu zabronionego, zwane w teorii prawa czynnością czasownikową, lecz wystarcza, że osoba taka – dążąc do realizacji zaplanowanego wspólnie czynu – działała w ramach uzgodnionego podziału ról, co najmniej ułatwiając bezpośrednio sprawcy wykonanie wspólnie zamierzonego celu. Nadto dla przyjęcia współsprawstwa wystarcza obiektywne współdziałanie w samym wykonaniu, w ramach podziału ról uprzednio uzgodnionych (lub przeprowadzonego dopiero w toku wykonywania czynu), jeżeli każdy ze współsprawców obejmował swym zamiarem (animus auctoris) cały zespół przedmiotowych znamion przestępczego przedsięwzięcia. Skoro przypisany oskarżonej zarzut opiera się na określonej przepisem art.18 § 1 kk konstrukcji współsprawstwa (co ujęto w zwrocie „wspólnie i w porozumieniu”) to oczywiste jest, iż dla ustalenia jej odpowiedzialności karnej, konieczne było dokonanie oceny nie tylko jednostkowych działań, jakie każdy ze współsprawców podejmował, ale przede wszystkim oceny ich

przestępczego porozumienia i jego zakresu, a dalej sposobu jego realizacji. Jak się bowiem trafnie podnosi w literaturze (por. A.Wąsek, Współsprawstwo w polskim prawie karnym, Warszawa 1997, s.52) „porozumienie spaja poszczególne zachowania sprawców w jedność”. Stanowi „podstawę współsprawstwa i jednocześnie wyznacza jego granice”, zaś „tym co rozszerza odpowiedzialność karną poza granicę tego, co sam uczynił, jest świadomość i wola realizacji porozumienia”. Oczywiście ocena przestępczego porozumienia nie jest łatwa, gdyż oskarżeni zaprzeczali popełnieniu przestępstwa i to przestępstwa, na które składają się kolejne zachowania realizujące przestępczy skutek. Sąd I instancji jednak w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia dokonał wszechstronnej i wnikliwej analizy dowodów z zeznań świadków jak i opinii związanych z czynem przypisanym oskarżonym w pkt. I wyroku, a na ich podstawie wyciągnął trafny wniosek o współdziałaniu oskarżonych w przypisanym im przestępstwie. Wobec powyższego całkowicie chybiony jest argument skarżącego mający przemawiać za brakiem podstaw do przypisania oskarżonej przestępstwa z pkt. I wyroku, że nie brała ona udziału w realizacji wszystkich znamion czynu zabronionego z art.204 § 2 kk. Sąd I instancji bowiem wskazał w ramach ustalonego stanu faktycznego jakie role w przestępczym procederze pełnili oboje oskarżeni. Nie ma zatem racji skarżący twierdząc (str.13 apelacji), że Sąd nie ustalił na czym polegało przestępcze współdziałanie oskarżonych a wobec braku szczegółowej argumentacji omawianego zarzutu, za wystarczające Sąd II instancji

uznaje odwołanie się do ustaleń poczynionych przez Sąd okręgowy, które w pełni akceptuje, gdyż są oparte na swobodnie ocenionym materiale dowodowym. Wprawdzie skarżący kwestionuje prawidłowość tej oceny ale do niej Sąd odwoławczy już się odnosił i jeszcze będzie się odnosił w niniejszym uzasadnieniu. W tym miejscu pragnie jedynie wskazać na niezasadność zarzutu apelacji jakoby Sąd I instancji nie wykazał na czym polegało współsprawstwo oskarżonych w przedmiotowej sprawie.

II.3. Wobec braku podstaw do uznania, że doszło do mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania, do czego odniesie się Sąd odwoławczy w dalszej części niniejszego uzasadnienia, za niezasadny uznać należy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Trafnie bowiem Sąd okręgowy uznał, że oskarżona wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym P. C. dopuściła się przestępstwa z art.204 § 2 kk.

II.4 Odnosząc się do zarzutów zawartych w tej części apelacji na wstępie wskazać należy, że zarzut apelacji nie powinien dotyczyć łącznego naruszenia przepisów art.7 kpk i art.5 § 2 kpk. Jeżeli bowiem skarżący kwestionuje ocenę dowodów co do ich wiarygodności, to takiej sytuacji nie dotyczy art.5 § 2 kpk lecz art.7 kpk. Natomiast gdy skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych – w sytuacji gdy sąd powziął wątpliwość ale rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego albo gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je mieć, skoro po dokonaniu oceny dowodów nie miał podstaw do odrzucenia korzystnej dla oskarżonego wersji

zdarzenia – to wówczas należy postawić zarzut naruszenia art.5 § 2 kpk. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne zależne są np. od dania wiary lub odmówienia jej wyjaśnieniom oskarżonego to nie można mówić o naruszeniu art.5 § 2 kpk a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z 11.10.2002r. w sprawie V KKN 251/01).

Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał – jak już wcześniej wskazano - zarzut obrazy art.7 kpk. Sąd okręgowy ocenił bowiem zgromadzone w sprawie dowody w sposób swobodny, zgodny z zasadami logicznego rozumowania, każdy z osobna i we wzajemnym powiązaniu.

Do oceny zeznań M. K. (1) Sąd odwoławczy odnosił się już w niniejszym uzasadnieniu i do poczynionych tam rozważań odsyła. W tej części apelacji bowiem (str.14) skarżący nie podniósł żadnych nowych zarzutów dotyczących tego dowodu.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść odwoływanie się do zeznań świadka W. K. jako – w ocenie skarżącego – stojących w opozycji do zeznań M. K. (1). Podkreślenia wymaga, że nie wyjawiała ona siostrze czym się trudni, W. K. domyśliła się tego jedynie. Nie może to dziwić, skoro uprawianie prostytucji co do zasady nie jest powodem do dumy a w sytuacji rodzinnej pokrzywdzonej (była matką dziecka)

mogącym prowadzić nawet do ograniczenia lub pozbawienia władzy rodzicielskiej, czego zresztą M. K. (1) obawiała się. Okoliczność zatem, że nie skarżyła się siostrze i nie mówiła jakie relacje łączą ją z oskarżonymi nie może sama w sobie skutkować uznaniem, że jej zeznania co do tych relacji są niewiarygodne.

Nie ma racji skarżący twierdząc, że Sąd okręgowy nie wskazał powodów, dla których za niewiarygodne uznał zeznania świadka K. L.. Wskazał to bowiem na str.78-79 uzasadnienia wyroku. Nie jest zatem tak jak twierdzi apelujący, że jako powód wskazano jedynie brak zbieżności z zeznaniami pokrzywdzonej; Sąd wskazał bowiem inną motywację (str.79 uzasadnienia wyroku). Brak dalszych zarzutów skarżącego co do oceny zeznań tego świadka zwalnia Sąd odwoławczy od szerszych rozważań w tym zakresie; Sąd ten odwołuje się do oceny poczynionej przez Sąd I instancji, którą w pełni akceptuje.

Nie jest również tak jak twierdzi apelujący, że zeznania świadka B. M. opierają się tylko na relacji pokrzywdzonej. B. M. był bowiem bezpośrednim świadkiem odbierania przez oskarżoną A. K. (1) telefonów od klientów i umawiania ich na spotkania z prostytutkami, m.in. M. K. (1). Widział również jak oskarżona umieszczała zdjęcia M. K. (1) portalach towarzyskich. W jego obecności również oskarżona powiedziała jej, że warunkiem zrezygnowania z uprawiania prostytucji „pod opieką” oskarżonych jest wpłata przez nią oskarżonemu P. C. 40.000 zł. (k.17, k.2719 akt sprawy).

Podnosząc w tym miejscu apelacji (str.3) zarzut obrazy art. 5 § 2

kpk skarżący w żaden sposób go nie uzasadnił. Wobec powyższego Sąd apelacyjny odwołuje się do uwag poczynionych już w niniejszym uzasadnieniu a dotyczących zasady in dubio pro reo.

Żadną argumentacją nie został również poparty zarzut nierespektowania przez Sąd okręgowy zasady obiektywizmu (str.3 apelacji). Zasada ta (zwana również zasadą bezstronności) określona jest w art.4 kpk i jak wszystkie pozostałe zasady skodyfikowane znajduje swoje rozwinięcie w przepisach szczególnych i pełni rolę dyrektywy interpretacyjnej przy pomocy której odczytuje się treść tych przepisów. Z tego względu, gdy naruszenie zasady procesowej wiąże się z obrazą przepisu szczególnego, zarzut apelacji powinien wskazywać ten przepis a nie samą zasadę procesową. Skarżący tymczasem nie wskazał w czym upatruje naruszenia przez Sąd okręgowy zasady obiektywizmu. Podkreślenia natomiast wymaga, że o braku obiektywizmu Sądu można mówić wtedy, gdy zostały naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i udokumentowany Sąd faworyzuje jedną ze stron. Brak precyzyjnego odwołania się do sytuacji procesowej, w której doszło do przekroczenia tych przepisów czyni omawiany zarzut bezzasadnym. Aby bowiem skutecznie podnieść zarzut naruszenia przez sąd zasady obiektywizmu nie wystarczy ogólne stwierdzenie jej naruszenia, oparte na subiektywnym odczuciu strony,

które wynika z odmiennej oceny materiału dowodowego.

III. Na wstępie rozważań dotyczących zarzutów apelacji związanych z przypisanym oskarżonej A. K. (1) przestępstwem z art.153 § 1 kk podkreślenia wymaga, że brak jest podstaw do podzielenia wątpliwości skarżącego co do tego czy do przerwania ciąży u M. K. (1) doszło w inkryminowanym czasie. Skarżący nie kwestionuje faktu, że pokrzywdzona była w ciąży powołując się w tym zakresie na opinię biegłych (str. 15 apelacji) próbując jedynie dowieść, że nie można ustalić czasu jej przerwania. Wbrew twierdzeniom apelującego nie pozostają w sprzeczności zeznania M. K. (1) i opinia biegłych co do wieku płodu. W oparciu o te dowody Sąd I instancji ustalił, że 1.10.2014r. stwierdzono u pokrzywdzonej 4-tygodniową ciążę (zeznania pokrzywdzonej) a do jej usunięcia doszło pomiędzy 9 a 14 tygodniem (opinia biegłych). Biorąc pod uwagę, że do aborcji doszło 27.11.2014r., to zgodnie z informacjami podanymi przez oskarżoną płód miał wówczas 12 tygodni a zatem mieścił się w granicach wiekowych określonych przez biegłych. To, że biegli nie określili przyczyny oraz sposobu i okoliczności przerwania ciąży pokrzywdzonej nie tylko nie przemawia za zdyskwalifikowaniem tej opinii ale wręcz jest potwierdzeniem jej rzetelności. Wskazane bowiem wyżej okoliczności stanowią elementy stanu faktycznego, do którego ustalenia uprawniony jest tylko sąd orzekający w oparciu o dowody, a tylko jednym z nich w przedmiotowej sprawie była opinia biegłych. Dowodem, na którym Sąd I instancji ustalił stan faktyczny były

również zeznania pokrzywdzonej. Dlatego okoliczność, że nie doszło do zabiegu łyżeczkowania po przeprowadzonym badaniu M. K. (1) nie może samo w sobie zdyskwalifikować jej zeznań co do okoliczności i czasu usunięcia ciąży. O prawidłowości ustaleń Sądu okręgowego w tym zakresie świadczą również zeznania M. W., tak co do faktu ciąży, jak i przyczyn i czasu jej usunięcia (k.1061 akt sprawy). Wskazać również należy na ujawnione połączenia telefoniczne oskarżonej z dokonującym zabiegu T. S. i to zarówno przed jak i po zabiegu.

III. A) Również i w zakresie czynu przypisanego oskarżonej w pkt. IV zaskarżonego wyroku aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał zarzut dotyczący dokonanej przez Sąd odwoławczy oceny zeznań świadka M. K. (1). Na wstępie wskazać należy, że Sąd okręgowy nie ustalił aby pokrzywdzona w czasie zabiegu aborcji „krzyczała i wrzeszczała z bólu” (str.5 apelacji). Sąd ustalił bowiem w oparciu o jej zeznania, że odczuwała ból (str.27 uzasadnienia wyroku); pokrzywdzona zeznała również, że nie „wrzeszczała w niebogłosy” (k.2670v akt sprawy). Skutku oczekiwanego przez apelującego nie może zatem przynieść odwoływanie się do zeznań świadka E. Z., która takowych krzyków i wrzasków nie słyszała. Wskazać w tym miejscu należy na wypowiedź biegłego K. P. (2) który podał, że przeprowadzanie zabiegów aborcji przy znieczuleniu miejscowym (a takiemu został poddana pokrzywdzona) jest znacznie mniej skuteczne niż znieczulenie ogólne (k.830 akt sprawy), co potwierdza zasadność ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji w oparciu o zeznania M.

K. (1), że znieczulenie okazało się nieefektywne a ona sama odczuwała ból. Sąd okręgowy w sposób logiczny i przekonujący wskazał powody (str.105-106 uzasadnienia wyroku), dla których dał wiarę zeznaniom świadka E. Z., iż nie słyszała krzyków dochodzących w inkryminowanym czasie z gabinetu doktora S. (prawomocnie już skazanego w tej sprawie za czyn z art.152 § 1 kk – uwaga SA). Aprobata Sądu odwoławczego zyskał również pogląd Sądu I instancji co do powodów, dla których M. K. (1) chciała aby oskarżona towarzyszyła jej przy zabiegu usunięcia ciąży (str.96 uzasadnienia wyroku) a skarżący nie przytoczył żadnej argumentacji, która mogłaby zasadność tego poglądu podważyć.

Nie ma racji skarżący twierdząc, że pokrzywdzona zeznała, iż od świadka M. N. dostała numer telefonu do konkretnej osoby w Fundacji (...), podczas gdy świadek podała, że mogła jedynie przekazać kontakt do tej fundacji. Również bowiem i pokrzywdzona zeznała, że dostała od świadka numer do fundacji, a nie do konkretnej z niej osoby (k.32 akt sprawy). Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że nawet gdyby podana przez apelującego różnica w przekazie miała miejsce to pozostawałoby to bez wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia. A jedynie łączne spełnienie przesłanki obrazy przepisów postępowania i wpływu tej obrazy na treść orzeczenia mogłoby stanowić skuteczny zarzut oparty o przepis art.438 pkt 2 kpk.

Zeznania pokrzywdzonej co do gróźb kierowanych wobec niej przez oskarżoną, które skłoniły ją do usunięcia ciąży znajdują potwierdzenie w zeznaniach

świadka B. M., do których Sąd apelacyjny odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Skutku oczekiwanego przez apelującego nie może przynieść wskazanie, że występujące u pokrzywdzonej stężenie hormonu beta HCG, które również pozwoliło Sądowi I instancji na ustalenie, że do usunięcia ciąży u M. K. (1) doszło 27.11.2014r. występuje także (choć są to przypadki rzadkie) u chorych na raka kosmówki i zarzucanie Sądowi okręgowemu braku inicjatywy dowodowej w tym zakresie. Za trafny należy uznać pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z 9.01.2019r. w sprawie II KK 466/18: „ Sąd pierwszej instancji nie narusza przepisu art.167 k.p.k. wtedy, gdy nie podejmuje z urzędu inicjatywy dowodowej, uznając zebrany w sprawie materiał dowodowy za wystarczający do sprawiedliwego wyrokowania.” Warto również wskazać na trafny pogląd Sądu Apelacyjnego w Warszawie zaprezentowany w wyroku z 10.07.2019r. w sprawie II AKa 94/18: „Dowód nie może być przeprowadzany niejako "na wszelki wypadek", dla sprawdzenia możliwości wykreowania nowej wersji zdarzeń, które mają zdyskwalifikować prawdziwość depozycji niekorzystnych dla oskarżonego.”

Wobec uznanych za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej oraz świadka B. M. (do których Sąd II instancji odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia) nie sposób podzielić zaprezentowanej przez apelującego interpretacji treści wiadomości SMS wymienionych między pokrzywdzoną a oskarżoną. Użycie

przez M. K. (1) sformułowania „To co zrobiłam”, a nie „To co zrobiłaś” czy „to co mi zrobiłyście” wydaje się oczywiste, skoro to ona była w ciąży i to ona wyraziła ostatecznie (pod wpływem gróźb oskarżonej) zgodę na jej usunięcie. Z rozmowy (str.29 uzasadnienia wyroku) tej wynika również – w ocenie Sądu apelacyjnego – jednoznacznie, że oskarżona zarówno wiedziała o ciąży pokrzywdzonej, jak i o tym że doszło do jej usunięcia. Miała również interes w tym aby do tego przerwania ciąży doszło (biorąc pod uwagę dochody jakie w związku z uprawianiem prostytutki przez pokrzywdzoną osiągała), o czym świadczy propozycja powrotu do „pracy”.

III.B) Swobodnej ocenie Sądu okręgowego zostały również poddane zeznania świadka K. L. w zakresie czynu przypisanego oskarżonej A. K. (1) w pkt. IV zaskarżonego orzeczenia (str.106-107 uzasadnienia wyroku). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący, że Sąd nie wskazał przyczyn, dla których odmówił waloru wiarygodności tym zeznaniom. Oceniając je bowiem odniósł się nie tylko do zeznań M. K. (1) ale i również do zasad logicznego rozumowania (obawa przed postawieniem jej zarzutu z art.153 § 1 kk).

III.C) Wobec ostatecznego przyznania przez skarżącego, że pokrzywdzona była w ciąży (str.15 apelacji) bezprzedmiotowym wydaje się wskazywanie na wyjaśnienia oskarżonego P. C. co do tego czy świadek K. L. wiedziała o tej ciąży czy też nie. Na marginesie zatem wskazać należy, że argumentacja Sądu okręgowego co do tego, że świadek taką wiedzę miała

(str.106-107 uzasadnienia wyroku) znalazła pełną aprobatę Sądu odwoławczego.

III.D) Nie ma racji apelujący twierdząc, że wiedzę na temat popełnienia przez oskarżoną A. K. (1) czynu przypisanego jej w pkt. IV zaskarżonego orzeczenia świadek B. M. pozyskał jedynie od samej pokrzywdzonej. Był bowiem świadkiem wypowiedzianym przez oskarżoną gróźb wobec M. K. (1), pod wpływem których pokrzywdzona zdecydowała się na usunięcie ciąży (k.19 akt sprawy).

Podkreślenia również wymaga, że wyrok będący aktualnie przedmiotem kontroli odwoławczej w odniesieniu do oskarżonego T. S. jest już prawomocny; został on uznany winnym przerwania w dniu 27.11.2014r. ciąży M. K. (1) za jej zgodą.

Zarzuty obrońcy oskarżonego
P. C., adw. K. P. (1):

1a. Do kwestii zasadności zastosowania w przedmiotowej sprawie przepisu art.204 § 2 kk przy jednoczesnym ustaleniu, że zachowanie oskarżonego polegało również na ułatwianiu prostytucji Sąd apelacyjny odnosił się już w niniejszym uzasadnieniu (pkt II.1 apelacji obrońcy oskarżonej A. K. (1)) i do tych rozważań odwołuje się nie stwierdzając potrzeby powtarzania ich w tym miejscu. Wskazać jedynie należy, że całkowicie chybnym jest powołanie się na przepis art.12 § 2 kk (str. 2 apelacji) regulujący instytucję czynu ciągłego, który w przedmiotowej sprawie nie ma zastosowania. Zastosowanie konstrukcji czynu uprzedniego współukaranego natomiast nie oznacza uznania, że Sąd okręgowy

uznał oskarżonego P. C. za winnego przygotowania, w rozumieniu art.16 kk, do popełnienia przestępstwa z art.204 § 2 kk.

1b. Również i w tym zakresie zachowują aktualność rozważania Sądu odwoławczego poczynione w związku z zarzutem podniesionym w pkt. II.2 apelacji obrońcy oskarżonej A. K. (1) i do nich w tym miejscu Sąd ten odwołuje się. Odnośnie ustaleń co do uzyskania przez oskarżonego korzyści majątkowej w związku z uprawianiem nierządu przez M. K. (1) Sąd II instancji odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

2. Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jakich – w ocenie skarżącego – miał dopuścić się Sąd okręgowy. Sąd ten bowiem dokonał owych ustaleń na podstawie ocenionego w sposób swobodny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Podkreślenia również wymaga, że środek odwoławczy wywiedziony przez obrońcę oskarżonego – adw. K. P. (1) nie zawiera uzasadnienia co ogranicza Sądowi II instancji możliwość szerszego odniesienia się do postawionych zarzutów.

2a. Nie ma racji skarżący twierdząc, że ustalenia co do tego, że organizacją procederu związanego z uprawianiem prostytucji przez M. K. (1) zajmowali się oboje oskarżeni Sąd okręgowy oparł jedynie na zeznaniach M. K. (1). Na wstępie przypomnieć należy, że w polskiej procedurze karnej nie obowiązuje zasada „jeden świadek, żaden świadek”. Przede wszystkim podkreślenia jednak wymaga, że zeznania M. K. (1)

nie są jedynym dowodem na poczynione przez Sąd I instancji ustalenie, że w ramach przypisanego im w pkt. I zaskarżonego wyroku czynu oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu. Do dowodów potwierdzających sprawstwo oskarżonej A. K. (1) Sąd odwoławczy odnosił się już w niniejszym uzasadnieniu rozważając zarzuty podniesione w apelacji jej obrońcy. Brak uzasadnienia omawianej apelacji zwalnia w zasadzie Sąd odwoławczy od szerszych rozważań w tym zakresie możliwym czyniąc odwołanie się jedynie do uzasadnienia wyroku Sądu I instancji w którym zarówno poczyniono ustalenia na tę okoliczność (str.3-25), jak i dokonano oceny dowodów w tym zakresie (str.71-93). Sąd apelacyjny zatem odwołuje się do części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia, które zyskały jego pełną akceptację. Wskazać zatem jedynie należy, że ustalenia co do sprawstwa oskarżonego P. C. w zakresie czynu przypisanego mu w pkt. I zaskarżonego orzeczenia znajdują także oparcie w uznanych za wiarygodne zeznaniach B. M., M. W. i R. W. a także w tej części zeznań świadka K. L., które uznane zostały za wiarygodne.

2b., c. Za całkowicie gołosłowne, a zatem nie mogące stanowić skutecznego zarzutu uznać należy stwierdzenie skarżącego adw. K. P. (1), że dowolne są ustalenia Sądu co do tego, że oskarżony umieszczał i opłacał ogłoszenia dotyczące usług seksualnych świadczonych przez M. K. (1). Tak lakonicznie sformułowany zarzut bez przedstawienia argumentacji na jego poparcie nie może zdyskredytować poczynionych przez Sąd okręgowy w tym zakresie

ustaleń oraz szerokiej argumentacji przytoczonej na ich poparcie (str.80-83 uzasadnienia wyroku) które znalazły aprobatę Sądu odwoławczego. Uniemożliwia to również Sądowi II instancji szersze odniesienie się do tego zarzutu. Wskazać tu zatem jedynie godzi się na uznane w tej części za wiarygodne zeznania świadka K. L., która w toku postępowania przygotowawczego ujawniła rolę oskarżonego P. C. w przygotowaniu i rozprowadzaniu wizytówek umożliwiających kontakty pokrzywdzonej z klientami a odnalezione podczas przeszukania mieszkania i samochodu oskarżonego (na tych wizytówkach znajdowały się numery telefonów zarejestrowane na oskarżonego) oraz umieszczanie i opłacanie przez niego ogłoszeń dotyczących usług seksualnych świadczonych przez M. K. (1). Wskazać nadto należy na zeznania świadków: M. W., R. W., B. M. oraz wiadomości SMS jakie otrzymywał od oskarżonego P. C. po ucieczce pokrzywdzonej (str.33 uzasadnienia wyroku), dowody świadczące o opłacaniu przez oskarżonego mieszkania, w którym pokrzywdzona uprawiała prostytutkę, laptopy i pendrive zabezpieczone u oskarżonego, na których ujawniono zakładanie profili, kont i umieszczanie ogłoszeń o tematyce erotycznej zdjęcia pokrzywdzonej w bieliźnie, zdjęcia reklamowe serwisu, którego domeną właścicielem był oskarżony, a na którym zamieszczano ogłoszenia z ofertą usług seksualnych. Na sprawstwo oskarżonego wskazują również oględziny należących do niego telefonów, opłacanie z konta bankowego, którego wyłącznym dysponentem był oskarżony, ogłoszeń o tematyce erotycznej (w tym 132 w okresie

ustalonego przez Sąd okręgowy uprawiania prostytucji przez M. K. (1)). Sąd okręgowy odnosił się również do podniesionej w apelacji kwestii ewentualnego korzystania przez osoby trzecie z urządzeń elektronicznych oskarżonego (str.81 uzasadnienia wyroku) i podniesione tam argumenty zyskały aprobatę Sądu odwoławczego a gołosłowny, nie poparty żadną argumentacją pogląd skarżącego, że dowody ten nie wskazują na używanie ich przez oskarżonego nie jest w stanie tej rzeczowej argumentacji Sądu obalić.

2d. Za prawidłowością ustaleń Sądu I instancji co do tego, że oskarżony P. C. czerpał korzyści majątkowe z nierządu uprawianego przez M. K. (1) przemawiają nie tylko jej zeznania ale również zasady logiki. Biorąc bowiem pod uwagę ustaloną przez Sąd okręgowy a wskazaną we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia skalę zaangażowania oskarżonego w proceder uprawiania prostytucji przez M. K. (1), nie sposób uznać aby nie osiągnął z tego korzyści majątkowej i aby ta korzyść była mniejsza niż osiągnana przez współoskarżoną A. K. (1). Słusznie zatem Sąd okręgowy ustalił, że osiągniętą przez oskarżonych korzyść majątkową należy od nich zasądzić w częściach równych. Na marginesie zatem należy wskazać na trafny pogląd Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 2.10.2017r. w sprawie II AKa 173/16: „W razie trudności z dokładnym ustaleniem wartości udziałów w korzyści majątkowej osiągniętej przez poszczególnych współsprawców orzeka się przepadek tej korzyści lub jej równowartości w częściach równych.”

2e. Do kwestii sposobu obliczenia przez Sąd okręgowy kwoty

stanowiącej korzyść majątkową osiągniętą przez oskarżonych w związku z przestępstwem przypisanym im w pkt. I zaskarżonego wyroku i dowodów na których do ustaleń w tym zakresie doszło Sąd odwoławczy odnosił się już w niniejszym uzasadnieniu przy ocenie pkt. II.2 zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej A. K. (1) i do tych rozważań jako dotyczących również oskarżonego P. C. odwołuje się. Wskazać w tym miejscu należy, odnosząc się do zarzutu obrońcy tego oskarżonego, że nie ma on racji twierdząc, że Sąd I instancji nie uwzględnił dochodów uzyskiwanych z nierządu przez samą M. K. (1). Uczynił to bowiem, co również było przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego we wskazanej wyżej części niniejszego uzasadnienia. Nie ma również racji apelujący twierdząc, że od uzyskanej korzyści majątkowej należało odliczyć kwoty wydatkowane przez oskarżonego (zdaniem skarżącego rzekomo) w związku z uprawianiem nierządu przez M. K. (1). Podkreślenia bowiem wymaga, że w skład korzyści majątkowej w rozumieniu art.45 § 1 kk, podlegającej przepadkowi, wchodzi również wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 2.10.2017r. w sprawie II AKa 173/16).

2.f. W ocenie Sądu apelacyjnego brak jest podstaw do uznania, że dowód w postaci historii rachunku bankowego oskarżonego, z którego dokonywane były przelewy za wynajem mieszkania w G. na ul. (...), gdzie M. K. (1) uprawiała nierząd nie są wystarczającym dowodem pozwalającym na ustalenie, że to oskarżony dokonywał tych

płatności. Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że oskarżony był jedynym dysponentem rachunku bankowego, z którego dokonywane były te przelewy. Nie sposób zatem dyskwalifikować ustaleń Sądu w tym zakresie tylko z tego powodu, że nie przesłuchano właściciela mieszkania – M. K. (2) na okoliczność tego kto opłacał czynsz za owe mieszkanie.

2g. Aprobata Sądu odwoławczego zyskały również ustalenia Sądu I instancji co do tego, że oskarżony groził M. K. (1) mężczyzną o pseudonimie (...). Wprawdzie z jej zeznań istotnie nie wynika aby w dniu, kiedy ów (...) ją pobił (czego skarżący nie kwestionuje) powoływał się na działanie w imieniu oskarżonego to – jak wynika z zeznań M. K. (1) (w tym zakresie skarżący nie stawia zarzutów dowolnej ich oceny) – przyjechał do niej z oskarżonym P. C.. Biorąc jednocześnie pod uwagę, że celem działania (...) było kontynuowanie nierządu przez pokrzywdzoną na warunkach ustalonych przez oskarżonych oraz fakt, że oskarżony z tego procederu czerpał korzyść majątkową, zasady logicznego rozumowania pozwalają na uznanie, że ustalenia w tym zakresie poczynione przez Sąd I instancji są prawidłowe. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że mężczyzną tym straszyla M. K. (1) również oskarżona A. K. (1) w razie gdyby nie zdecydowała się ona na zabieg usunięcia ciąży, co znajduje potwierdzenie zarówno w zeznaniach M. K. (1), jak i B. M..

3. Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał również zarzut mającego wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów postępowania.

3a. Nie ma racji skarżący twierdząc, że doszło do obrazy art.390 § 2 kpk; zachodziły bowiem pełne podstawy do jego zastosowania, a argumentacja przedstawiona w tym zakresie przez Sąd I instancji (str.61-64 uzasadnienia wyroku) zasługuje na pełną aprobatę. Tych szerokich rozważań, popartych opiniami psychologów nie może zdyskredytować lakoniczne stwierdzenie skarżącego (str.4 apelacji), że okoliczności sprawy „nie wskazywały na wyjątkowy wypadek ,w którym obecność oskarżonego mogłaby krępująco wpływać na świadka”. Podkreślenia wymaga, że dla zastosowania przepisu art.390 § 2 kpk nie jest wymagany wniosek osoby przesłuchiwanej, Sąd może bowiem z urzędu ocenić czy zachodzą podstawy do przesłuchania świadka pod nieobecność oskarżonego. Tym bardziej należy uznać, że zachodzą ku temu przesłanki, jeżeli wnioskuje o to świadek a wniosek ten popiera i rzeczowo argumentuje biegły psycholog. Żadnego wpływu na ocenę czy zachodziły przesłanki do zastosowania art.390 § 2 kpk nie ma waga takich zeznań jako dowodu w sprawie. Wskazać zatem należy, że obecność oskarżonego tym bardziej może oddziaływać krępująco na zeznania świadka, im większe znaczenie mają te zeznania na ustalenie stanu faktycznego w sprawie.

3b. Na wstępie rozważań dotyczących zarzutu obrazy art.5 § 2 kpk w zw. z art.7 kpk wskazać należy, że błędnym jest powoływanie w jednym zarzucie obu tych przepisów. Sąd odwoławczy czynił już rozważania w tym zakresie odnosząc się do apelacji wywiedzionej przez obrońcę

oskarżonej A. K. (1) (pkt 4 tej apelacji) i do nich się odwołuje, za zbędne uznając ponowne przytaczanie przedstawionej tam argumentacji. Również i w odniesieniu do oskarżonego P. C. Sąd II instancji nie stwierdza aby doszło do obrazy art.5 § 2 kk i art.7 kk. Sąd okręgowy bowiem także i w tym zakresie dokonał swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego a stan faktyczny ustalił w sposób pewny. Nie zaistniały zatem po jego stronie wątpliwości, które by miał rozstrzygnąć na niekorzyść oskarżonego. Sąd apelacyjny nie stwierdza również podstaw do uznania, że takie wątpliwości, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, winien był powziąć.

3.i Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść lakoniczne stwierdzenie, że zeznania M. K. (1) „nie znajdują oparcia w pozostałym materiale dowodowym, a ponadto są wewnętrznie sprzeczne”. Brak jakiegokolwiek argumentacji tego stanowiska niemożliwym czyni rzeczowe odniesienie się do tego zarzutu przez instancję odwoławczą. Sąd apelacyjny odwołuje się zatem do wnikliwej oceny tego dowodu dokonanej przez Sąd okręgowy a przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, która zyskała jego pełną akceptację.

3.ii Równie lakonicznie i bez wskazania argumentacji na jego poparcie został sformułowany zarzut dotyczący oceny zeznań świadka K. L.. Podobnie zatem jak w przypadku zeznań świadka M. K. (1), uniemożliwia to Sądowi odwoławczemu rzeczowe odniesienie się do niego, zasadnym czyniąc odwołanie się do trafnej

i zasługującej na aprobatę argumentacji przedstawionej przez Sąd okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Wskazać jedynie należy, że nie ma racji skarżący twierdząc, że Sąd za niewiarygodne uznał zeznania świadka K. L.. Częściowo bowiem nadał im walor wiarygodności (str.77 uzasadnienia wyroku).

3.iii Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał również zarzut dotyczący dokonanej przez Sąd I instancji oceny zeznań świadka B. M.. Podnoszone przez skarżącego okoliczności: bliskich relacji z pokrzywdzoną oraz uprzedniej karalności świadka, zostały dostrzeżone przez Sąd okręgowy przy ocenie wiarygodności jego zeznań (str.86 uzasadnienia wyroku). Argumentacja tam przedstawiona zyskała pełną aprobatę Sądu odwoławczego a wobec braku odniesienia się do niej przez skarżącego, wystarczającym jest odwołanie się do niej. Poza sporem pozostaje również, że świadek został uznany winnym dopuszczenia się gróźb karalnych wobec A. K. (1) i K. L. (wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z 20.06.2017r. w sprawie II K 723/16 - k.3017 akt sprawy). Okoliczność ta również sama w sobie nie może skutkować uznaniem, że jego zeznania w przedmiotowej sprawie są niewiarygodne. Także i w tym zakresie apelujący nie przedstawił argumentów przemawiających za uznaniem, że biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, dokonana przez Sąd okręgowy ocena wiarygodności tego dowodu jest dowolna. Na marginesie jedynie (biorąc pod uwagę określoną w art.8 § 1 kpk zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu) należy wskazać

na argumentację Sądu rejonowego dotyczącą okoliczności łagodzących przy wymiarze kary wobec B. M. w sprawie (k.3024 akt sprawy).

3c. Za chybiony uznać należy zarzut nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłych psychiatrów na okoliczność zdrowia psychicznego świadka M. K. (1). Skarżący nie wskazał podstawy prawnej takiego badania, nie uzasadnił również szerzej zarzutu, z tego względu przypuszczać jedynie należy, że jego podstawy prawnej upatruje w art.192 § 2 kpk. Przepis ten daje sądowi uprawnienie do przesłuchania świadka z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa w razie zaistnienia wskazanych tam przesłanek. Podkreślenia zatem wymaga, że pokrzywdzona składała zeznania w obecności biegłego psychologa, a nadto wydane także zostały opinie sądowo – psychologiczne dotyczące świadka, które Sąd okręgowy brał pod uwagę dokonując oceny zeznań M. K. (1)(str.64 uzasadnienia wyroku). Pogląd skarżącego, że wskazywane przez nią lęki wobec oskarżonego P. C. były bezpodstawne jest dowolny, oparty na własnej ocenie dowodów odmiennej od tej, której dokonał Sąd I instancji, a która zyskała aprobatę Sądu II instancji. Skarżący w żaden sposób nie wykazał, że poza opiniami biegłych psychologów istniały podstawy do przesłuchania świadka w obecności biegłego psychiatry a Sąd odwoławczy, zaistnienia takiej konieczności nie stwierdza. Jego aprobatę zyskało zatem postanowienie Sądu okręgowego o oddaleniu wniosku obrońcy w tym przedmiocie (k.3049 akt sprawy).

4. Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał również zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego P. C..

Podkreślenia na wstępie wymaga, że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary: dyrektywa winy (dolegliwość kary nie może przekroczyć stopnia winy), dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości czynu - obejmuje okoliczności związane z czynem: przedmiotowe (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków oraz podmiotowe (postać zamiaru, motywacja), dyrektywa prewencji indywidualnej (zapobieżenie popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez

sprawcę) oraz dyrektywa prewencji ogólnej (kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa). Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy na wstępie wskazać należy, że skarżący ograniczył swój zarzut do porównania wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego do wymiaru tej kary orzeczonej wobec współoskarżonej A. K. (1). Kar orzeczonych wobec obojga oskarżonych nie sposób jednak odnieść tylko do ustaleń poczynionych przez Sąd okręgowy w zakresie czynu przypisanego im w pkt. I zaskarżonego orzeczenia. Podkreślenia bowiem wymaga, że oskarżony P. C., w odróżnieniu od współoskarżonej A. K. (1), był już kilkakrotnie karany, w tym również za przestępstwo z art.204 § 2 kk. Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z 30.07.2015r. w sprawie II K 928/14 (k.1585-1586 akt sprawy),który uprawomocnił się 17.02.2016r. (k.1601 akt sprawy) został skazany za czerpanie w okresie od lipca 2010r. do 28.09.2011r. korzyści z nierządu uprawianego m.in. przez oskarżoną w przedmiotowej sprawie A. K. (1). Wynika z powyższego, że nawet toczące się postępowanie karne nie skłoniło oskarżonego do przestrzegania prawa. Nie budzi zatem wątpliwości Sądu odwoławczego, że wskazanych wyżej dyrektyw wymiaru kary nie jest w stanie, w przypadku oskarżonego P. C., spełnić kara o charakterze wolnościowym a argumentację przedstawioną w omawianym zakresie przez Sąd I instancji (str.110-111 uzasadnienia wyroku) uznać należy za w pełni trafną. Również orzeczona wobec oskarżonego kara grzywny nie razi surowością; co do niej skarżący nie

podniósł żadnych zarzutów (str.5 apelacji).

Zarzuty obrońcy oskarżonego

P. C., adw. P. R.:

1. Zarzut dotyczący obrazy prawa materialnego, tj. art.45 § 1 kk jest niezasadny. Obrońca oskarżonego, adw. P. R. nie przedstawił argumentacji szerszej niż uczynili to w wywiedzionych apelacjach: drugi z obrońców oskarżonego – adw. K. P. (1) (pkt I.b apelacji) i obrońca oskarżonej A. K. (1) (pkt II.2 apelacji). Wobec powyższego aktualność zachowują rozważania Sądu II instancji poczynione już w niniejszym uzasadnieniu, odnoszące się do wskazanych części apelacji pozostałych obrońców i brak jest podstaw aby ponownie przytaczać je w tym miejscu.

2.Tożsamy, a wręcz identyczny w swej treści zarzut obrazy art.390 § 2 kpk podniósł drugi z obrońców oskarżonego P. C.. Z uwagi na powyższe Sąd odwoławczy odsyła do uwag już poczynionych w niniejszym uzasadnieniu a odnoszących się do pkt. 3a apelacji adw. K. P. (1), gdyż brak jest podstaw do ponownego przytaczania w tym miejscu podniesionych tam argumentów.

3.Tożsamy, a wręcz identyczny w swej treści zarzut związany z dokonaną przez Sąd okręgowy oceną zeznań M. K. (1) podniósł drugi z obrońców oskarżonego P. C.. Z uwagi na powyższe Sąd odwoławczy odsyła do uwag już poczynionych w niniejszym uzasadnieniu a odnoszących się do pkt. 3.b.i. apelacji adw. K. P. (1), gdyż brak jest podstaw do ponownego przytaczania w tym miejscu podniesionych tam argumentów. Z uwagi na powyższe dodać jedynie

należy, że kwestia stosowania przez oskarżonego przemocy fizycznej i psychicznej wobec M. K. (1) pozostaje bez wpływu na zasadność zastosowania w odniesieniu do niej przepisu art.390 § 2 kk.

4.Tożsamy, odwołujący się do tych samych okoliczności związanych z dokonaną przez Sąd I instancji oceną zeznań świadka B. M. podniósł drugi z obrońców oskarżonego P. C.. Z uwagi na powyższe Sąd odwoławczy odsyła do uwag już poczynionych w niniejszym uzasadnieniu a odnoszących się do pkt. 3.b.iii. apelacji adw. K. P. (1), gdyż brak jest podstaw do ponownego przytaczania w tym miejscu podniesionych tam argumentów.

5. Zarzut skarżącego dotyczący ustalenia, iż oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu w odniesieniu do czynu przypisanego im w pkt. I zaskarżonego wyroku nie został w żaden sposób rozwinięty w uzasadnieniu apelacji, co uniemożliwia Sądowi odwoławczemu szersze do niego odniesienie się. Stwierdzić zatem należy, że zarzut ten jest bezzasadny i odesłać do wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia, w której Sąd odwoławczy poczynił rozważania dotyczące zarzutu podniesionego w pkt. 3 apelacji obrońcy oskarżonej A. K. (1) a odnoszące się do współsprawstwa obojga oskarżonych w zakresie czynu przypisanego im w pkt. I zaskarżonego wyroku.

Wniosek

Wnioski obrońcy oskarżonej A. K. (1)

zasadny

częściowo zasadny

<p>1. uniewinnienie oskarżonej A. K. (1) od popełnienia obu zarzucanych jej czynów.</p> <p>z ostrożności procesowej,</p> <p>2. uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gdańsku - jako Sądowi pierwszej instancji - do ponownego rozpoznania.</p> <p><u>Wnioski obrońcy oskarżonego P. C. K. P. (1):</u></p> <p>1. zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. C. od zarzucanego jemu aktem oskarżenia czynu,</p> <p>względnie</p> <p>2. uchylene wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.</p> <p>Natomiast w przypadku uwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego P. C. kary</p> <p>3. zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.</p> <p><u>Wnioski obrońcy oskarżonego P. C., P. R.:</u></p> <p>uchylene wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.</p>	<p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p><u>Wnioski obrońcy oskarżonej A. K. (1)</u></p>		

1. Wniosek o uniewinnienie oskarżonej nie zasługuje na uwzględnienie wobec niezasadności zarzutów apelacyjnych.

2. Wobec uznania za niezasadne zarzutów apelacji, również i wniosek o charakterze kasatoryjnym nie zasługiwał na uwzględnienie. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że wniosek ten nie został w żaden sposób umotywowany. Podkreślenia tymczasem wymaga, że zgodnie z aktualnym oraz mającym zastosowanie w przedmiotowej sprawie brzmieniem przepisu art.437 § 2 kpk, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art.439 § 1 kk (skarżący nie podniósł takiego zarzutu a sąd odwoławczy nie stwierdza zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej) i art.454 kk (nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości (skarżąca nie wskazała okoliczności świadczących o takiej potrzebie a sąd odwoławczy nie stwierdza ich zaistnienia).

Wnioski obrońcy oskarżonego

P. C., adw. K. P. (1):

1. Wniosek o uniewinnienie oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie wobec niezasadności zarzutów apelacyjnych.

2. Wobec uznania za niezasadne zarzutów apelacji, również i wniosek o charakterze kasatoryjnym nie zasługiwał na uwzględnienie. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że wniosek ten nie został w żaden

sposób umotywowany. Podkreślenia tymczasem wymaga, że zgodnie z aktualnym oraz mającym zastosowanie w przedmiotowej sprawie brzmieniem przepisu art.437 § 2 kpk, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art.439 § 1 kk (skarżący nie podniósł takiego zarzutu a sąd odwoławczy nie stwierdza zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej) i art.454 kk (nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości (skarżąca nie wskazała okoliczności świadczących o takiej potrzebie a sąd odwoławczy nie stwierdza ich zaistnienia).

3. Wniosek o orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie zasługuje na uwzględnienie wobec niezasadności zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności.

Wniosek obrońcy oskarżonego
P. C., adw. P. R.

Wobec uznania za niezasadne zarzutów apelacji, wniosek o charakterze kasatoryjnym nie zasługiwał na uwzględnienie. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że wniosek ten nie został w żaden sposób umotywowany. Podkreślenia tymczasem wymaga, że zgodnie z aktualnym oraz mającym zastosowanie w przedmiotowej sprawie brzmieniem przepisu art.437 § 2 kpk, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może

nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art.439 § 1 kk (skarżący nie podniósł takiego zarzutu a sąd odwoławczy nie stwierdza zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej) i art.454 kk (nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości (skarżąca nie wskazała okoliczności świadczących o takiej potrzebie a sąd odwoławczy nie stwierdza ich zaistnienia).

1OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie dotyczy
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Zaskarżony wyrok	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Uznanie za niezasadne zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonych.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany

o.o.1Nie dotyczy	
Zwiąże o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		

Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w oparciu o przepis art.626 § 1 kpk, art.634 kpk, art.636 § 1 kpk, art.633 kpk, art.1 ust. 2 pkt 4 i art.3 ust.1, art.6 i art.8 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierzono oskarżonym opłaty oraz obciążono każdego z nich 1/2 wydatków tego postępowania. W ocenie sądu apelacyjnego brak jest bowiem podstaw do zwolnienia ich od obowiązku ich ponoszenia.

1PODPISY